Biblioteca Centrală Regională Hunedoara-Deva

● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest număr ● În paginile ● În acest

2–3

TENDINȚE ȘI ISPITE ÎN LITERATURA AMATORILOR

ACTUALITATEA

SPORT

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ANUL XXII, SERIA II.
NR. 5451
4 PAGINI – 25 BANI
DUMINICĂ
27 NOIEMBRIE 1966

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

COMUNICAT COMUN

cu privire la vizita președintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, în Republica Arabă Unită

La invitația președintelui Republicii Arabe Unite, Gamal Abdel Nasser, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, împreună cu soția, au făcut o vizită oficială în Republica Arabă Unită între 20 și 25 noiembrie 1966.

Poporul Republicii Arabe Unite a întîmpinat pe oaspeții români cu o căldură și cordialitate care reflectă relațiile strînse existente între Republica Socialistă România și Republica Arabă Unită.

În cursul șederii în Republica Arabă Unită, președintele Chivu Stoica, soția sa și persoanele care l-au însoțit au vizitat întreprinderi industriale și localități istorice. De asemenea, ei au folosit acest prilej pentru a lua cunoștință în mod direct de progresele însemnate dobîndite de poporul Republicii Arabe Unite.

În timpul vizitei, președintele Consiliului de Stat, Chivu Stoica, și președintele Gamal Abdel Nasser au avut convorbiri oficiale, la care au mai participat:

Din partea română: Emil Drăgănescu, ministrul energiei electrice, George Macovescu, adjunct al ministrului afacerilor externe, și Mircea Nicolaescu, ambasadorul Republicii Socialiste România în Republica Arabă Unită.

Din partea Republicii Arabe Unite: Zakariya Mohieddin, vicepreședinte al Republicii, Ali Sabri, vicepreședinte al Republicii, secretar general al Uniunii Socialiste Arabe, Mohamed Sidky Soliman, prim-ministru, dr. Mahmud Fawzi, viceprim-ministru pentru afacerile externe, Talaat Khairy, ministru de stat pentru problemele tineretului, Mahmud Riad, ministrul afacerilor externe, Mohamed Fahmy Hamad, ambasadorul R.A.U. în Republica Socialistă România.

Convorbirile au decurs într-un spirit de prietenie, sinceritate și înțelegere reciprocă.

Cele două părți au examinat destășurarea relațiilor bilaterale și au făcut un schimb de vederi cu privire la situația internațională.

Părțile au subliniat cu satisfacție că relațiile de prietenie și colaborare dintre Republica Socialistă România și Republica Arabă Unită, bazate pe neamestecul în treburile interne ale statelor, pe respectul și avantajul reciproc, cunosc o dezvoltare rodnică, iar prevederile acordurilor bilaterale se înfăptuiesc cu succes în interesul celor două țări și popoare.

Constatînd existența unor noi posibilități pentru extinderea și adîncirea colaborării dintre cele două țări în domeniul economic, cultural și tehnico-științific, părțile și-au exprimat hotărîrea de a folosi toate căile în vederea dezvoltării multilaterale a relațiilor dintre România și Republica Arabă Unită.

În timpul convorbirilor, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România a subliniat admirația poporului român față de realizările înfăptuite de către poporul egiptean sub conducerea președintelui Gamal Abdel Nasser.

Președintele Republicii Arabe Unite și-a exprimat admirația față de succesele obținute de către guvernul și poporul României.

Cele două părți au constatat că vederile lor referitoare la diferite probleme internaționale fundamentale coincid în aprecierea factorilor de bază care influențează situația mondială.

Partea română a dat o înaltă apreciere politicii Republicii Arabe Unite îndreptate spre întărirea păcii mondiale și lupta împotriva colonialismului și neocolonialismului.

Președintele Gamal Abdel Nasser a exprimat înalta apreciere a Republicii Arabe Unite pentru eforturile României de a spori posibilitățile de pace în lume și colaborare internațională, pentru politica dusă de România în sprijinul luptei popoarelor din Africa și Asia împotriva agresiunii și intervenției imperialiste.

Cei doi președinți au subliniat cu satisfacție că noile

(Continuare în pag. a IV-a)

PITEȘTI: Fabrica de negru de fum în probe tehnologice

PITEȘTI (de la corespondentul nostru)

Unul din cele mai importante obiective ale regiunii, Fabrica de negru de fum din Pitești, a intrat recent în probe tehnologice. Ea va produce negru de fum de înaltă abraziune destinat mai ales industriei de anvelope și obținerii de benzi transportoare, furtunuri, garnituri și a altor articole tehnice din cauciuc. Aici se vor produce două sortimente superioare de negru de fum. Pentru aceasta se folosesc, ca materie primă, produse petroliere grele — reziduri ale rafinăriilor din țară — nevalorificate pînă în prezent, asociate în instalații cu gazele de sondă — provenite din exploatarea zăcămintelor petroliere ale regiunii Argeș, și aer și de înaltă și joasă presiune.

Noua unitate industrială din regiunea Argeș, este proiectată de specialiștii de la IPROCHIM-București. Tehnologiile de fabricație și utilajele de bază sînt construite la întreprinderi de specialitate.

Interviul nostru

A ÎNVĂȚA ÎN LIMBAJ UNIVERSITAR

cu prof. univ. AL. ROȘCA membru corespondent al Academiei

Tot mai mult se discută în lumea noastră universitară despre calitatea muncii studentului, despre ritmicitatea pregătirii lui, despre raportul profesor — student în procesul de învățămînt și al educației.

O asemenea temă am abordat și noi în discuția pe care am avut-o, recent, cu tovarășul prof. univ. Al. Roșca.

— Am dori, pentru început, să ne precizați ce considerați definitoriu pentru calitatea de student?

— Sarcina studentului e veche, de cînd există noțiunea de student — să învețe. Raportînd însă procesul devenirii profesionale a tînărului la o altă dinamică, mult mai rapidă și de o excepțională lărgime, a dezvoltării științei, tehnicii și culturii naționale, conținutul activității studențești se constituie din elemente de o pronunțată noutate și am greși dacă am discuta despre ea ca acum un an sau doi.

În esență, e vorba de o altă optică — o optică, de înaltă exigență, care impune studentului să reflecte asupra activității sale cu adîncă răspundere, de pe poziția socială pe care o ocupă în societate ca student. Nu ne supără cu nimic faptul că tînărul, ajuns student, își impune personalitatea, se vrea respectat ca o individualitate intelectuală. Ne-ar afecta dacă n-ar fi așa. Respectul și-l datorează, însă, mai întîi el, înțelegînd prin aceasta autoimpunerea unei exigențe fără granițe, fără concesii. Omenirea a respectat dintotdeauna, a admirat noblețea unui intelect superior, cultivat, care a agonisit tot ceea ce omenește e posibil (și e posibil foarte mult!) Mărginirea sau, mai direct, prostia a fost dintotdeauna jalnică, detestabilă, privită cu ironică compătimire, ca și posesorul ei. Sînt reacții firești; nefirească ar fi indulgența, acceptarea mărginirii. Din moment

Interviu realizat de LUCREȚIA LUSTIG

(Continuare în pag. a II-a)

Aici YO3KPA!... Aici YO3KPA!... Membrii cercului de radioamatori de la Palatul pionierilor transmit pe diferite lungimi de undă legînd prietenii în țară și peste hotare

Foto: GR. PREPELIȚĂ

O parte din complexul excavatorului cu roată și cupe care va asigura descopertarea stratului de cărbune de la exploatarea minieră Rovinari. *Foto: FL. ROSOGA*

MASA ROTUNDĂ

CONVORBIRI DESPRE ELEGANȚĂ

Ce este, la urma urmei, eleganța?

Dan Bihoreanu: Baudelaire are un text de mare frumusețe, care comentează un album imaginar al „modelor" din Franța. El crede că fiecare epocă, înțeleasă în specificul ei, e „frumoasă" și „elegantă". Fiecare epocă are preferințe și inclinații specifice, oglindind realitatea ei istorică, idealurile ei, și care toate definesc „gustul epocii". Moda, în sensul bun al cuvîntului, reflectă tocmai acest gust. Eleganța, spune Baudelaire, este armonizarea comportamentului cu mediul, cu „atmosfera epocii", „echilibrul" dintre haină și gest, dintre mediu și costum, dintre împrejurare și reacția specifică față de ea. De-a lungul anilor reîntîlnim niște „echilibrări" succesive, mereu altele, dar mereu echilibrări, care sînt — dacă vreți — stilul epocii. Eleganța ar fi, poate, o conformare a comportamentului cu ambianța socială, un echilibru, deci o împăcare în frumos, între tendințele principale ale epocii și felul individual de a reacționa la ele.

Ion Oroveanu: Subscriu la apropierea dintre eleganță și stil. Eleganța s-ar putea să fie tocmai expresia bună, corectă, a unui stil.

Paul Sava: Și eu înțeleg eleganța ca o perfectă armonie între locul în care te găsești, mediul uman, ora, gustul vestimentar etc. și comportare. Aș da un exemplu, exagerat pînă la absurd. Pe majestuoasele trepte de marmură care duc spre templul focului veșnic al Vestei, coboară drapată în albul imaculat și sever al nevinovăților o tînără vestală. Mersul ei este o alunecare și ea are în mînă o verde ramură de măslin. Cadrul e acoperit de cerul imens și albastru al Italiei. Iată o imagine de eleganță chiar pentru omul secolului XX. Vestala vine însă la București pe o zi ploioasă de toamnă. Își pune peste peplum un „fiș-fiș" verde, la care arborează o umbreluță roșie cu trandafiri maro, și coboară pe bulevard. Vestala devine pentru mine ridicolă și, așa îmbrăcată, ridicolă ar fi fost ea și pentru romanul de acum 2 000 de ani.

Dan Bihoreanu: V-aș propune ca urmărind vestala să coborîm și noi, din istorie și imaginar, pe un bulevard bucureștean real. Vom vedea, fără îndoială, în primul rînd pe oamenii eleganți care formează majoritatea și care sînt din ce în ce mai mulți. Dar în afară de ei, și printre ei, îi vom zări pe cei lalți.

Discuție condusă de DAN BIHOREANU

(Continuare în pag. a III-a)

PROCES REBUTURILOR

CE ARATĂ FIȘA PERSONALĂ A INCULPAȚILOR...

În nr. 5424 al ziarului nostru am publicat ancheta intitulată „Proces rebuturilor". Inculpat — procentul de rebut ridicat existent în unele secții ale uzinei „1 Mai" — Ploiești. Au fost acuzați și și-au spus cuvîntul factorii care — într-un fel sau altul — au alimentat acest păgubitor al prețului de cost.

Continuăm ancheta noastră. „Completul de judecată" s-a deplasat de data aceasta la Brașov. „Acuzatul" este întreprinderea textilă „PARTIZANUL ROȘU".

Care sînt datele procesului? Produsele fabricii brașovene sînt, în general, cunoscute și apreciate pentru calitatea lor. Prezența în „boxa acuzaților" a trei „inculpați" — refuzurile, cupoanele și bonificațiile — arată că nu s-a acționat însă pînă la capăt, în toate fazele fluxului tehnologic, pentru îmbunătățirea calității.

Vom lua în ordine pe cei trei „acuzați" și le vom prezenta „portretul fizic". REFUZURILE ar putea fi expuse **într-un plan cu două dimensiuni.** În prima — metrajul pe care-l reprezintă. În a doua — valoarea lor. Sub ele un total: pagubele provocate întreprinderii. Pentru a trage concluzii juste să prezentăm evoluția acestor pagube pe trimestre. **Refuzurile în primul trimestru s-au ridicat la 3 826 m țesături care echivalează cu 650 000 lei. Pe trimestrul II — peste 1 000 de m, ceea ce reprezintă valoric 96 000 lei. În trimestrul III — 1 500 m și, respectiv, 340 000 lei. În luna octombrie încă 640 m valorînd 98 000 lei.**

Deci în zece luni aproape 7 000 m refuzuri în valoare de circa 1 200 000 lei.

Să vedem și „gabaritul" celorlalți păgubitori. CUPOANELE. Coeficientul admis: 0,5 la sută. Realizat, mereu mai mult: 1,5 la sută în trimestrul I, 1,56 la sută în trimestrul II, 1,32 la sută în trimestrul III, 1,85 la sută în

Ing. N. UDROIU
CONST. PRIESCU

(Continuare în pag. a III-a)

Cadran

Flori de duminică

Substanța unei știri, posibile de ziar: În orașul București, de la începutul acestui an, prin serele aparținînd secției spații verzi a Statului popular orășenesc s-au produs (!) 14 000 000 fire de flori. Destinația lor? Arterele principale și parcurile orașului. Din răsadnițele de cartier, 60 000 000 (șaizeci de milioane) de flori au împodobit cartierele din centura periferică a orașului. Pentru fiecare locuitor al orașului — 50 flori. Un om — o grădină!

Iată, într-o altă știre — poem, o cifră — metaforă: 5 000 000 de flori dăruite mamei, învățătoarei, iubitei și, bineînțeles, soției. 5 000 000 de flori care au colorat 5 000 000 de zîmbete! Se pot face nenumărate calcule, se poate dovedi cum crește substanțial, coșnița familiei, se poate vedea mergînd cu pasul, cum viața semenilor noștri devine mai bineînstărită, mai frumoasă. Și toate sînt rodul muncii de zi cu zi, călăuzită de ideea dragostei de om. Esențial — decantat în lirica cea mai densă — este volumul disponibilităților noastre sufletești, generozitatea noastră pentru OM mult mai mare decît oricînd. Și care ar putea fi semnul său cel mai vizibil dacă nu o floare dăruită, dialog ce comunică zîmbetul celui care o dăruie, cu zîmbetul celui care o primește. Primim și dăruim flori de cele mai inedite culori, cu aromele lor cele mai savant filtrate, flori reluate de la modesta pată de culoare de pe cîmpul verde și pînă la cele cu rezonanță și miros exotic. Și floarea înflorește pe fețe același zîmbet bun de cînd lumea, dar multiplicat azi în infinite exemplare. Florile sînt deosebite, zîmbetul mulțumirii și recunoștinței mereu același. S-au scris și se vor scrie poeme și lieduri, le-ai citit și le-ai cîntat și tu. În fiecare floare e o iubire... Pentru prietenă, pentru logodnică, pentru soție.

Azi fila calendarului și-a pus strai roș, de sărbătoare. E ziua pe care o dăruiești, întreagă, familiei. Să nu uiți, florile!

V. ARACHELIAN

TENDINŢE ŞI ISPITE ÎN LITERATURA AMATORILOR

Coincidenţe fireşti sau locuri comune

Ceea ce remarci cu satisfacţie răsfoind oricare din culegerile de versuri realizate de Casele regionale de creaţie (cu avizul Casei Centrale a Creaţiei Populare) din producţia cercurilor lor literare este seriozitatea concepţiei despre poezie : ţinuta actului creator, evitarea temelor minore şi a facilităţii în expresie.

Sînt poeţi care nu încredinţează scrisului decît experienţe şi mesaje grave : sînt preocupaţi de o autodefinire în ansamblul unei generaţii şi al unei epoci. De aici predominanţa programelor şi a autoportretelor lirice. Poeţii se întîlnesc în reprezentări şi atitudini : foarte frecvent întîlneşti poetul — constructor sau zidar, mînuind mistria pe schele uriaşe, care aruncă pe verticală un edificiu cosmic — impasibil la acţiunea destructivă a timpului. Şantierul este simbolul predilect pentru definirea vieţii noastre (exemplele sînt nenumărate, oricare culegere le furnizează din belşug). Tinde chiar să devină un stereotip : *„Cîntecul meu — vuiri de mişcare pe schele / Şi steag de izbîndă / Cu aripa vertical fluturînd, / Se-naltă cu voi şi se umple de sens şi de stele"* — spune Aurel Stan în „Cîntecul meu", („Pagini maramureşene" — Baia Mare, 1965), fără să ne surprindă prin vreun elan deosebit. Surprindem şi alte atitudini comune — stereotipe în fasă. Verticala, de pildă, este direcţia obligatorie a elanului : *„În fiecare clipă urcăm cîte puţin / / . . . . / Ne-apropiem, ne-apropiem mereu / De-un ţel frumos ce nu vrea să aştepte... / Şi nu-mi mai spune că-i urcuşul greu / Cînd ai în faţă anii — zeci de trepte"*/ (George Boitor : „Trepte" în „Pagini maramureşene" 1965).

Urcuşul, chiar greu, duce pe înălţimi, în vecinătatea soarelui : *„Ne trezim înaintea soarelui / şi rîdem de el, întîrziatul / Cînd iese din mare / ne găseşte mai sus decît el / pe schele"* /. (Cornel Blaga : „Mîndrie" în aceeaşi culegere).

Solaritatea este de altfel o obsesie generală a acestor poeţi, care se exprimă în termenii strălucirii şi arderii. Incandescenţa constituie ambianţa lor familiară. Chiar dacă e afirmată uneori ostentativ, cu retorică stîngace, ca în versurile : *„Deasupra ard văzduhuri de mărgean, / sufletul meu rămas adolescent / Eu mă înalţ, către lumina lunii / în fiecare braţ, c-un gest incandescent"*. (Ion Panait : „Către lumină" — culegerea „Inscripţii de pe malul mării", 1965).

Incandescenţa constituie o ambiţie foarte contaminantă, asumată uneori cu mare elan, definind o vitalitate de bună calitate, ce adesea, pentru a se exprima găseşte vibraţii autentice.

Marea circulaţie a unora dintre simboluri constituie de obicei expresia normală a unei comunităţi de reprezentări şi aspiraţii şi conturează profilul unei generaţii. Uneori însă e un simptom de parazitism intelectual. Versuri ca : *„Mi-e cîntecul setos de înălţime / De-aceea-l cînt pe schele-n zori de zi / Cînd prind cu zburătoarea mea mistrie / Aluatul de ciment a-l plămădi"* /. (Victor Rusu „Cîntec de zidar" — culegerea „Oltenia literară", 1965), sau : *„Smulsă din fierbinţile timpului cratere / Adînc ne-nfioară o singură zbatere / Şi liniştea bună şi goana de cerb / Iubim ce e simplu şi totuşi superb / Prin ardere cunoaştem, limpezind ardem iarăşi / Entuziaşti şi lucizi, comunişti şi tovarăşi"* etc. etc. / (Traian Mihăescu : „Am fost clăditorii dintîi" — „Oltenia literară" — Craiova — 1965) sînt declaraţii ale unor atitudini „pozitive" dar searbede şi factice, pline de tropi uzaţi şi fierbinţeli confecţionate.

Manevre care nu-nşeală

Există şi în poezie „abili" : cu cîteva lozinci, cîteva figuri de stil foarte încercate, lucrează fără rateuri. Versurile pavoazate, solemne şi festive, dedicate, strategic, unui moment istoric sînt uneori adăpostul mediocrităţii. În culegerea dobrogeană „Inscripţii de pe malul mării" (Constanţa, 1965), întîlnim şiretlicuri poetice ca : *„Îşi saltă ţara fruntea în lumină, / Împodobită cu al stelei nimb, / şi vremea la picioare i se închină, / Rodind bogată-n orice anotimp. / De pe întinse plaiuri carpatine, / Se varsă constelaţii în nadir, / Şi jerbele din fabrici şi uzine / Ridică-n cer culori de trandafir"* — sau *„De la Galaţi şi pînă-n Baia Mare / Sau de la Iaşi la Porţile de Fier / E ţara o grădină-nfloritoare / Ce-şi saltă siluetele spre cer..."* etc., etc.

Exemplele ar putea continua. Pentru asemenea versificări s-ar putea fixa normă zilnică de pagini, s-ar putea organiza campionate şi desigur recordmenii n-ar lipsi. S-ar putea ivi şi stele de varietăţi care, pe o tablă despicată să scrie o poezie cu mîna dreaptă şi alta cu stînga. Credem că trebuie condamnată cu toată fermitatea tendinţa de a face din poezie sport sau acrobaţie. Avem convingerea că nici o temă oricît de actuală, oricît de „majoră", nici o dedicaţie, oricît de înaltă şi oportună nu poate justifica platitudinea artistică.

Din fericire asemenea manifestări sînt izolate (întîlnite cele mai multe, în culegerea Casei regionale din Dobrogea, 1965).

Seriozitate în selecţie

Remarcasem tocmai ţinuta poeţilor amatori, înţelegerea profundă a semnificaţiei actului creator. Se adaugă la aceasta preocuparea pentru o expresie inedită şi mînuirea unui limbaj evoluat, modern, nuanţat. Remarcabile sînt în acest sens realizările poeţilor clujeni ; culegerea „Manuscris de dimineaţă" (Cluj 1965) fixează existenţa unui nucleu artistic însemnat, cu căutări variate, dar unitar în preocuparea pentru calitate — (alături de consacraţii Ana Blandiana, Gh. Pituţ, sînt de menţionat Nicolae Stroe, Ion Sîngereanu). Şi alte culegeri revelă prezenţe poetice notabile : Mihai Duţescu, Nadina Cordun, Ileana Roman, Ion Marei (culegerile Olteniei), George Cristea Nicolescu, Ileana Mălăncioiu, Gheorghe Anca (Argeş), — etc Uneori alura verbală e ireproşabilă ; autorul mînuieşte cu siguranţă un limbaj evoluat, dar rosteşte frumos fleacuri graţioase. Imaginile se detaşează de idei, se înlănţuiesc într-un joc îmbietor şi inofensiv : se ajunge la o poezie a cuvintelor înseşi, lipsită de semnificaţii ideale.

Un lucru care ne surprinde este absenţa unei poezii a mişcărilor intime. În lirică erotică, de pildă, volumele parcurse sînt sărace. Nu atît numărul unor asemenea poezii este debil, cît universul afectiv pe care-l sugerează. Sînt poezii caligrafiate uşor cu o pană delicată, ce execută piruete şi zboruri pline de graţie. Surprinde rafinamentul execuţiei, inventivitatea şi bunul gust. Lipseşte vitalitatea. Nu ştim dacă acesta e efectul selecţiei tematice aplicate de casele regionale de creaţie sau de Casa Centrală de creaţie. Nu sîntem de acord cu selecţia care exclude asemenea versuri. S-ar putea totuşi ca aceasta să fie o deficienţă reală a creaţiei amatorilor — greu de explicat. Tocmai experienţele unice, ce aparţin exclusiv individului lipsesc din poezie ; nu este cumva simptomul unei lipse de sinceritate ? Nu cumva există tentaţia de a-ţi menaja facultăţile, de a relua în variante o biografie interioară colectivă, a cărei circulaţie scuteşte de efort şi oferă garanţia reuşitei ? Caselor de creaţie le revine misiunea de a ne anula suspiciunile.

Preferinţe derutante

Interesant : se scrie mai multă poezie decît proză. Paradoxal : se scrie foarte rău proză. Culegerile realizate de Casele de creaţie regionale conţin proză puţină şi măruntă : cîteva schiţe. Unele trădează urmele reportajului din care s-au născut, probabil printr-o sumară „recuperare" şi valorificare.

Naraţiuni de interes restrîns : o anecdotă timidă, realitate umană periferică, ştearsă. Lipseşte darul ficţiunii. Umorul e adesea deplorabil. Excepţiile nu se pot scutura de banalitate, dar o prezintă cu acurateţe. Oare nu e efectul aceleiaşi lipse de experienţă autentică pe care o suspectasem în unele versuri ?

Cîteva reportaje, avînd ca temă geografia economică a regiunii de baştină, nemulţumesc prin „seriozitatea" documentaţiei (termenul nu oferă totuşi garanţia exactităţii şi a bogăţiei) şi modestia creaţiei. Abundă numele de localităţi, întreprinderi, fapte economice, istorice etc. etc., abundă emfaza, entuziasmul fluvial — lipsesc intuiţia detaliului autentic, percepţia necontrolată de prejudecăţi şi şabloane, şi mai ales — verva. E uşor a scrie versuri ? !

Dificultăţi nesoluţionate

Un sector plin de probleme este cel al creaţiei literare destinate brigăzilor artistice de agitaţie. Culegerile recente dovedesc că la realităţi problematice se răspunde cu soluţii ambigue. Culegerile au două secţiuni : texte ale unor brigăzi artistice remarcate în concursuri şi texte redactate de scriitori şi propuse brigăzilor. Primele satisfac latura agitatorică a misiunii brigăzilor, celelalte — latura artistică — (aceasta în cazurile fericite ; uneori textele nu-şi îndeplinesc nici aceste jumătăţi de misiune). Soluţia nu poate fi definitivă. Caracterul dublu : artistic şi concret — agitatoric al spectacolelor de brigadă este obligatoriu.

Soluţii generale nu se pot da : rămîne obligaţia şi libertatea fiecărei brigăzi să-şi realizeze textele care s-o reprezinte. Este premiza dificultăţilor dar şi a posibilităţilor largi care caracterizează genul.

ILINA GRIGOROVICI

Alpinism pe... muntele de sare de la Slănic Prahova

Foto : AGERPRES

TELE-CRONICA

Cînd „Titanicul" intră la apă

A califica emisiunile, toate, săptămînă de săptămînă, în bine sau în rău, seamănă, desigur, cu notarea fotbaliştilor din sportul popular : ...3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10. Nu-i lasă nimeni repetenţi, chiar dacă cred că stîngul e dreptul şi invers, sau chiar dacă au îmbolnăvit un oraş întreg de gripă. Mai ales că notele se dau „după" (după victorie, ori după înfrîngere), cînd toată lumea se gîndeşte la ce va fi, nu la ce a mai fost. Aşa şi cu emisiunile televiziunii, titulare, adică cele ce stăpînesc în pace un timp săptămînal din viaţa fiecăruia dintre noi. Rele sau bune ele „merg" înainte, netemîndu-se nici cei care le fac de premiul Nobel sau de retrogradare. De aceea, să ne mai mirăm uneori că o emisiune de debut, proaspătă şi nevinovată ca un copil, ajunge să semene după cîtva timp cu un bunic sprijinit de cîrjele altora ? O idee frumoasă, un scenariu inteligent, un operator interesant şi un regizor de entuziasm, iată, în mare, începutul unei emisiuni noi la televiziune. Dar abia strînşi, mai bine zis adunaţi ori înmulţiţi, în jurul ei, şi iar începe sfîrşitul, ideea scrîşneşte ca la dentist, scenariul se înnămoleşte ca la băile de Techirghiol, operatorul are din ce în ce mai multe junghiuri în coate, iar regizorul trece pe post de fantomă în generic. Actorii, bineînţeles răguşesc, noi, bineînţeles, ne împrăştiem cu treburi, pentru că fiecare poate găsi dacă nu are ceva mai bun de făcut. Şi aşa, emisiunea ajunge o simplă pîine din care rup în virtutea obişnuinţei autorii ei şi care nu se mai termină. Sigur, sînt şi fericite excepţii (teleglob, debuturi, teleenciclopedie şi încă puţine altele), dar... De exemplu, într-o duminică, între 6 şi 7, am avut „plăcerea" să urmărim „Magazinul duminical". Spun, „am avut" pentru că după cîteva succese, această emisiune s-a şablonizat, a început să scîrţîie ca „Titanicul" intrînd tot mai mult şi mai evident cum s-ar spune, „la apă". Soluţiile găsite în grabă pentru astuparea golurilor de fantezie s-au arătat a fi, cum era şi firesc, nişte petece de celuloid, pelicula cu „orice ar fi" ameninţînd să ne inunde casele. Realizatorii (Octavian Sava şi Titi Acs), acum nici nu mai pot fi numiţi astfel, pentru că a aduna din toate celelalte emisiuni şi a lăsa pe fiecare de capul său nu e tot una cu a te autointitula pe generic ca scenarist sau ca regizor. Mai mult, a accepta o pseudoparodie filmată pe cîntecul „Te aşteaptă un om", atît de lipsită de haz şi chiar de gust, mi se pare a-i lipsi şi de cele mai obişnuite justificări de circumstanţă. Cred că ar trebui ajutaţi, poate singuri le e prea greu, să vizioneze măcar propria lor emisiune. Vorba lui Lăpuşneanu, „dacă voi nu mă vreţi..."

P.S. Se poate găsi vreun scriitor care să vrea să participe la „telerevista literară" măcar de acum înainte ? Să-l întrebăm !

IULIAN NEACŞU

Un dîrz luptător revoluţionar

70 de ani de la naşterea lui Marin Ionescu - Neica

În istoria mişcării muncitoreşti din România sînt numeroşi militanţi revoluţionari care din cea mai fragedă tinereţe şi pînă la adînci bătrîneţi şi-au dăruit cu pasiune forţele slujirii marilor năzuinţe ale poporului. Viaţa şi activitatea lui Marin Ionescu-Neica (Marin Ion) constituie în această privinţă un exemplu.

S-a născut la 28 noiembrie 1896 în comuna Vasilaţi din fostul judeţ Ilfov. Părinţii săi, ţărani cu pămînt puţin, munceau din greu pe la cei bogaţi. Viaţa satului natal, cu imaginile zguduitoare ale sîngerosului 1907, cu lipsurile şi necazurile părinţilor trudiţi, cu suferinţele celor de o seamă cu ei, înfometaţi şi desculţi, învăţînd cîte 4—5 pe o carte — i-au dat primul impuls către o luptă îndelungată şi deosebit de grea.

Abia ieşit de pe băncile şcolii primare, a pornit către Bucureşti, dornic să înveţe o meserie. După cîţiva ani de ucenicie s-a calificat tîmplar. Între timp a intrat în legătură cu mişcarea muncitorească, însuşindu-şi tot mai multe cunoştinţe din tezaurul ideilor socialiste, fapt ce-l ajută să păşească pe drumul activităţii revoluţionare. Încă în 1914 el devine membru al sindicatului tîmplarilor din Bucureşti.

Marin Ionescu se angajează tot mai mult, cu trup şi suflet, în lupta revoluţionară. În 1921 — după crearea P.C.R. — el devine membru al partidului. Marin Ionescu participă cu însufleţire la acţiunile organizate şi conduse de partid. Ia parte la desfăşurarea muncii de partid în rîndurile ţăranilor muncitori. Avînd o mare dragoste pentru tineret lucrează apoi în rîndurile U.T.C.-ului. Fiind angajat un timp la societăţile „Vega", „Româno-Americana" şi altele, el capătă o experienţă de viaţă tot mai bogată. Scrie o serie de articole — prin care demască rapacitatea exploatatorilor şi militează pentru interesele celor mulţi — în coloanele unor publicaţii ca : „Lupta socialistă", „Facla" etc. Răspunde apoi de activitatea tipografiilor ilegale ale P.C.R. Peste tot unde este trimis lucrează cu mult simţ de răspundere. Pentru activitatea ce o desfăşoară, el este „ţinut în strictă şi îndeaproape supraveghere" de către organele represive ale burgheziei.

În timpul crizei economice din anii 1929—1933 în România se desfăşoară ample lupte sociale împotriva ofensivei capitaliste. Lui Marin Ionescu îi sînt încredinţate sarcini de răspundere tot mai mari. În 1931, din însărcinarea P.C.R. lucrează în Consiliul General al sindicatelor activînd în rîndurile lucrătorilor de la C.F.R., unde reuşeşte în scurt timp să-şi cîştige prin cinstea şi elanul său revoluţionar încrederea şi preţuirea muncitorilor. Tinerii, mai ales, îi spun cu dragoste „Neica", ceea ce îl face să-şi zică cu plăcere de acum înainte Marin Ionescu-Neica.

În martie 1932 este delegat alături de alţi fruntaşi ai mişcării revoluţionare la Conferinţa pe ţară a muncitorilor ceferişti, fiind ales în Comitetul Central de acţiune pentru coordonarea activităţii Comitetelor locale în vederea declanşării grevei. Marin Ionescu participă în calitate de membru al Biroului Comitetului Sectorului IV Verde al P.C.R. la pregătirea şi desfăşurarea luptelor din ianuarie—februarie 1933. Pentru activitatea sa revoluţionară, el este arestat la 1 martie 1933 şi trimis spre a fi judecat în grupul luptătorilor de la Griviţa. În timpul procesului de la Craiova, intentat conducătorilor ceferiştilor şi transformat de partid într-o tribună de demascare a regimului burghezo-moşieresc, Marin Ionescu arăta indignat că „trăim în cea mai neagră mizerie", dezvăluind astfel adevărata cauză care-i ridicase pe muncitori la luptă. Acuzat pentru activitatea din cadrul organizaţiilor de masă ale P.C.R., el declară că intrase în cadrul acestora „pentru a lupta alături de cei năpăstuiţi, ca şi mine". Plin de optimism, Ionescu încheie spunînd că : „numai lupta unită a proletariatului cu ţărănimea va fi scăparea din robia capitalistă-moşierească".

Prin sentinţa samavolnică a proceselor de la Bucureşti (1933) şi Craiova (1934), Marin Ionescu-Neica, împreună cu conducătorii luptelor ceferiştilor şi petroliştilor este condamnat la 12 ani muncă silnică. Între zidurile îngheţate ale închisorilor de la Jilava, Văcăreşti, Craiova, Ocnele Mari, Aiud, Doftana şi Caransebeş, apoi în lagărul de la Tîrgu Jiu, el înfruntă cu spirit de sacrificiu teroarea, dă dovadă de devotament faţă de cauza partidului. El depune o intensă activitate în cadrul colectivului de deţinuţi, în acţiunile organizate de partid.

După 23 August 1944, Marin Ionescu-Neica este prezent la postul său de luptă cu toate forţele. El îndeplineşte cu abnegaţie funcţii de răspundere în aparatul de stat, în organizaţiile de masă. Construcţiei socialismului în România — ţelul întregii lui vieţi — îi dedică întreaga sa energie şi putere de muncă. Prin dragostea faţă de patrie, faţă de partid, prin hărnicia şi modestia sa, el îşi cîştigă o meritată preţuire.

Marin Ionescu-Neica a încetat din viaţă la 13 august 1964, lăsîndu-ne amintirea unui dîrz luptător revoluţionar, exemplu de slujire devotată a poporului român, a patriei.

ION SPĂLĂŢELU

Simetrie şi ritm

Prin muncă patriotică

Tinerii din cadrul Şantierului naval Galaţi, participă cu regularitate la acţiunile de muncă patriotică ce se organizează. Conform unui plan bine întocmit, fiecare organizaţie U.T.C. participă la un anumit obiectiv. Aşa se face că multe din cele stabilite la începutul anului au şi fost realizate. La începutul anului, tinerii s-au angajat să colecteze 90 tone metale vechi. Pînă la 1 noiembrie s-au şi predat la I.C.M. peste 113 tone fier vechi.

Marcel Spătaru, Ion Vărgută, Miron M., Pavel Vasile, Mocanu Dumitru, Nistor Constantin sînt numai cîţiva dintre tinerii care au strîns cele mai mari cantităţi de fier vechi.

ION MOROIANU
tehnician

A ÎNVĂŢA ÎN LIMBAJ UNIVERSITAR

(Urmare din pag. 1)

ce a pătruns într-un lăcaş de înaltă învăţătură înseamnă că are capacitate să asimileze această învăţătură, s-o transforme în ştiinţa sa. Nimic şi nimeni nu poate justifica rămînerile în urmă. Numai comoditatea intelectuală, netrăirea studenţiei pe itinerariile ei esenţiale.

— *Avem sentimentul că nu întîmplător insistaţi de la început asupra unui aspect negativ din viaţa unor studenţi...*

— Într-un fel, da. Nu „negativul" precumpăneşte în colectivele noastre studenţeşti, dar îl întîlnim şi ne mîhneşte. Spuneam că nu avem dreptul să discutăm despre învăţătură ca acum un an, doi, trei. Cu toate astea, sîntem puşi uneori în situaţia să ne repetăm. Avem o categorie de studenţi în carnetul cărora figurează penibilele note de cinci şi şase. Oricît de puţini ar fi ei, în raport cu numărul studenţilor, nu ne este îngăduit să-i trecem cu vederea.

Acceptăm că în viaţă se mai întîmplă eşecuri. Admitem şi un accident : un student n-a promovat un examen, spre exemplu, sau un altul şi-a amînat pentru ultima sesiune, toamna, un examen. Există în regulile noastre universitare posibilitatea corectării — subliniez, a corectării.

Fie-mi însă permis să nu cred că patru sau cinci examene date toamna şi trecute ca prin urechile acului, constituie un accident, că apelul an de an la reexaminări este urmarea unui eşec nesemnificativ pentru studentul în cauză. Ne este de-a dreptul penibil să citim cererile care vin toamna de la unii studenţi pentru aprobarea reexaminării. Cîtă trudă cheltuită pentru justificări ! Să fim loiali şi să nu ne ascundem după degete. Examenele date toamna n-au altă explicaţie decît, în cea mai mare măsură, aceea a unui an de învăţătură pierdut cu superficiale răsfoiri de notiţe şi cursuri ; numai o lună — o singură lună. — spre toamnă, o petrec aceşti studenţi în tensiunea învăţăturii pînă la epuizare. Reexaminarea — explicată fără menajamente — e un cerşit deghizat, un apel la profesor să închidă ochii, să-şi adoarmă exigenţa şi să-i dea drumul în anul următor, iar „jocul" va continua — intrînd în obişnuinţă — cu alţi profesori. Nici un dascăl nu va putea fi convins că ceea ce studentul n-a învăţat un semestru, un an, mai mulţi ani poate recupera în cele cîteva zile care despart reexaminarea de examenul pierdut. Presupunînd că studentul sesiunii din toamnă va trece examenul (sau examenele !) semnalez şi o consecinţă negativă : epuizarea pentru pregătirea acelor examene date în toamnă este semnul caracteristic al intrării în anul următor de studii : obosit, studentul îşi va amîna din nou unele examene, situaţia se va repeta ş.a.m.d. !

— *Antidot există, tovarăşe profesor ?*

— **Există o profilaxie, ca să ne exprimăm în termeni medicali : învăţătura. Dar învăţătura scrisă cu literă mare, studiul la nivel universitar.** Ani de carieră didactică şi de cercetare psihologică mi-au adus în faţă chipul studentului ideal. Nu-i vorba de o schemă, pentru că poţi fi student bun în mai multe feluri. Mai degrabă am putea vorbi de o sinteză a portretelor studenţilor cărora noi le spunem fruntaşi. O descifrare a acestei sinteze ne face să **înţelegem că nu-i deloc uşor să fii student. Studenţia e chiar mai grea decît o profesiune. Ea îţi cere un consum intelectual infinit, o trăire intensivă a fiecărei etape, o înlănţuire de stiluri de a munci. Profesiunea o practici 8 ore pe zi, şi-i suficient. Studenţia, 16, şi tot nu-i de ajuns.** Profesiunea, oricîte perfectări suferă, oricît de mult te solicită la autodepăşire, intră în obişnuinţă. Studenţia ţi-aduce mereu noul în faţă, te poartă pe urcuşurile necunoscutului. Totul în studenţie este o creaţie. Însăşi participarea la curs. Ar putea părea paradoxală această afirmaţie dacă ne gîndim că studentul nu face altceva decît să asimileze cunoştinţe. Dar receptarea cunoştinţelor nu poate fi în nici un caz pasivă, ci, activă, laborioasă. Audierea cursurilor constituie un proces de gîndire, nu de înmagazinare, o participare intelectuală, şi afectivă chiar, la prelegerea profesorului. **Atitudinea din sala de curs, condiţionează etapa viitoare a muncii studentului : notiţele pe care le are pentru edificare, interesul de a merge pe firul întregirii ideilor esenţiale pe care le-a reţinut, cu ajutorul cursului tipărit, al bibliografiei, chiar numărul de ore pe care le petrece apoi în bibliotecă. Suficienţa este, după mine, întîiul duşman al studenţiei, după cum condiţia sine qua non a valorii muncii studentului este interesul ştiinţific şi profesional, pasiunea pentru studiu.**

— *V-aţi referit la ceea ce depinde de student, la partea lui de răspundere în procesul de învăţămînt. N-aţi vrea să amplificaţi discuţia cuprinzînd şi contribuţia profesorului ?*

— Bineînţeles. Cel care declanşează interesul de care vorbeam, efervescenţa activităţii intelectuale, este tocmai profesorul, acel „magister" pe care îl urmăresc sute de ochi şi minţi ascuţite, capabile de o mare absorbţie spirituală. Prelegerea profesorului, prin erudiţie şi noutate, generalizare, determină munca individuală a tînărului, neobosita activitate de studiu, de filtrare şi discernere a cunoştinţelor transmise, de întregire a acestora prin efort personal. Plăcerea de a învăţa este o calitate care se transmite şi rămîne în viaţa omului ca o podoabă a tinereţii veşnice. În învăţămîntul superior sînt numeroase aceste forme de însuşire activă a cunoştinţelor, care favorizează climatul gîndirii creatoare : discuţiile din seminar pe baza unei pregătiri prealabile, lucrările practice de laborator, practica în producţie, stagiul clinic, activitatea în cercurile ştiinţifice studenţeşti, elaborarea proiectului sau a lucrării de diplomă etc. Lecţia academică de tip clasic continuă însă să deţină o pondere mare în ucenicia universitară, figura centrală în procesul de învăţămînt, la toate nivelele lui, este şi rămîne profesorul. Chiar în condiţiile extinderii instrucţiei programate, rolul profesorului nu se va diminua. Lui îi va reveni sarcina de a programa, de a îndruma lectura şi lucrările studentului, de a-l forma ca specialist cu înaltă calificare, cu o configuraţie morală înaltă.

În multe ţări se caută şi se experimentează forme noi de muncă cu studenţii, de sporire a eficienţei lecţiei academice, prin stimularea caracterului ei activ. De exemplu, lecţia se organizează în aşa fel încît să ofere, pe parcursul ei, prilejuri pentru intervenţia activă a studentului. Sau se recomandă studenţilor o anumită bibliografie, pe care ei o cercetează prin studiul individual organizat şi metodic (după o tehnică ştiinţifică), iar la anumite intervale, după un program dinainte stabilit, profesorul se întîlneşte cu studenţii, nu cu prea mulţi o dată (2—3) şi angajează discuţii care să le permită tinerilor să-şi verifice cunoştinţele dobîndite, metodele de lucru (inclusiv de cercetare) pe care le-au folosit etc.

Şi la noi în ţară există unele încercări în această direcţie. În primul rînd, profesorul care şi-a publicat cursul, pe care studenţii îl au la îndemînă, nu mai repetă încă o dată acelaşi curs în faţa studenţilor, sau n-ar trebui să o facă. În aceste condiţii, profesorul poate să adîncească mai mult anumite capitole, care-i sînt mai familiare şi în care, eventual îşi desfăşoară munca sa de cercetare, introducîndu-i pe studenţi în „laboratorul" gîndirii sale, dezvăluindu-le modul cum se elaborează ştiinţa (cum se formulează o ipoteză cum se verifică, cum se confruntă părerile şi opiniile etc.).

După cît ştim, unele încercări de activizare a lecţiei academice se fac şi la facultatea de fizică a Universităţii din Bucureşti (de către prof. univ. N. Bărbulescu). Studenţii primesc, cu o săptămînă înainte, textul lecţiei ce urmează să fie ţinută. Pe baza acestui text şi a altui material bibliografic, studenţii dezbat, în ora următoare de curs, sub conducerea profesorului, prelegerea ce urma să fie ţinută. Condiţii favorabile pentru mobilizarea activului studenţilor s-au creat în învăţămîntul medical din ţara noastră prin generalizarea externatului. Unii profesori folosesc stagiul clinic, îndeosebi vizitele la patul bolnavului, pentru a discuta ştiinţific cu studenţii, în baza materialului bibliografic primit şi consultat în prealabil, etiologia, simptomatologia etc., a cazurilor observate.

Declanşarea interesului, a pasiunii pentru cercetare o poate realiza doar un profesor cu excelente calităţi pedagogice. Să nu uităm că avem de-a face cu tineri al căror spirit, prin firea lucrurilor, n-a putut ajunge la oboseală, la plafonare şi la blazare.

● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri ZILNIC interviuri reportaje ● Ştiri interviuri reportaje ● Ştiri

INFORMAŢII

SPORT

Campionatul Europei la fotbal

Poate revanşa...

de Fănuş Neagu

La Napoli (oraşul al cărui nume se află pe buzele tuturor italienilor, oraşul canţonetelor, poartă veşnic deschisă spre Santa Lucia şi Capri), unsprezecele românesc a suferit o înfringere, care, de data asta nu ne mai afectează atît de mult şi nu ne mai întăreşte condeiul peste măsură. E drept, înfringerea, oricite justificări i-ai găsi pînă la urmă, tot înfringere rămîne (şi mai ales că de mulţi ani n-am mai cîştigat un meci în deplasare !) — dar în faţa unei formaţii celebre în toată lumea (cine nu-l cunoaşte astăzi pe un Corso, Mazzola sau Sarti) echipa noastră, cu o tactică de joc, după părerea mea, greşită, nu putea să facă mai mult. Ea a jucat o repriză — prima aproape de valoarea ei, dar în partea a doua a îmbătrînit. Ceea ce mi se pare curios este faptul că apărarea, foarte şubredă în meciul cu Elveţia, a fost mai bună decît atacul. Aici, în atac, deficienţele sînt vechi — toţi cei patru înaintaşi, cînd se apropie de poartă, frinează jocul, se reped cu mingea exact acolo unde sînt grupaţi apărătorii adverşi şi nu vor, (n-au învăţat sau nu pot ?) să tragă de la distanţă. Am primit trei goluri (primul gol, semnat de Mazzola, mie, care am urmărit meciul la televizor, mi s-a părut că e opera lui Datcu) şi am marcat unul, prin Dobrin. Scorul putea fi redus de către Frăţilă, dar Frăţilă, exact ca anul trecut pe San Siro, a şutat de la cîţiva metri în picioarele lui Sarti. Din atac nu pot menţiona decît pe... mijlocaşul Ghergheli restul jucătorilor, inclusiv Pîrcălab, (Facchetti, căpitanul azzurilor s-a ocupat permanent de el şi i-a spulberat intenţiile) nu au luptat îndeajuns, au săvîrşit, greşeli elementare şi au căutat întotdeauna poziţii ideale, pe care însă nu le-au găsit. Ghergheli, Dobrin, Popa şi Datcu (vinovat, cum am spus la primul gol) au fost oamenii care mi-au plăcut cel mai mult. Ei au dus greul jocului.

Publicul napolitan, pe care îl cunosc foarte bine, şi-a susţinut idolii din primul şi pînă în ultimul minut. Pe Fori Grotta (stadionul numără 80 000 locuri şi are 69 000 abonaţi permanenţi !), intrat în legendă datorită temperamentului aprins al celor ce-l populează (nu există an în care să nu se înregistreze unul sau mai multe cazuri de spectatori care mor din pricina încordării) e, uneori aproape imposibil să cîştige cineva. Sirenele urlă de te scot din minţi, plesnesc zeci de petarde, se bat tobe — într-un cuvînt cam aşa trebuie să arate aleea ce duce spre infern.

Revin la meci — şi cu ocazia aceasta arunc iar în discuţie o problemă veche. După mine, va fi foarte greu (şi asta nu-i nici o nenorocire, dacă vreţi) să ocupăm primul loc în grupă. Deci nu spre acest lucru trebuie să ne îndreptăm atenţia în primul rînd. După atitea confruntări (unele ne-au produs multă amărăciune), antrenorii şi specialiştii îşi pot da seama că avem mari goluri în formaţie ; e cazul ca ei să pornească hotărît la remanierea echipei. Sînt destui tineri, foarte talentaţi, care trebuie chemaţi şi încercaţi în jocuri mari. Subliniez că trebuie să nu mai ocolim provincia. Vedetele din Bucureşti s-au cam lăsat pe tinjeală. De ce să-i tragem de mînă şi să ne inclinăm în faţa lor la nesfîrşit ? Nu vor — pace bună, lumea nu se reazimă în doi sau în trei inşi. E nevoie de curaj să propui şi să faci schimbări. Dar a venit timpul pentru aceasta.

În încheiere : italienii, mult mai buni tehnicieni decît noi, nu sînt imbatabili. Sînt convins că în meciul revanşă le putem răsturna multe planuri. Cu condiţia, însă, să nu considerăm, ca de atîtea ori, că această înfringere seamănă cu o victorie.

● Bazinul acoperit Floreasca găzduieşte astăzi cu începere de la ora 17 meciul de polo dintre echipa Dinamo Bucureşti şi formaţia italiană Pro Recco Genova. Întîlnirea se desfăşoară în cadrul turneului final al celei de-a IV-a ediţii a „Cupei Campionilor Europeni" din care mai fac parte formaţiile Partizan Belgrad şi Dynamo Magdeburg (R.D. Germană).

Astăzi pe stadionul Republicii din Capitală, se desfăşoară întîlnirea de rugbi dintre selecţionatele României şi Franţei din cadrul „Cupei Naţiunilor". Datorită valorii rugbiului practicat în cele două ţări partida se anunţă deosebit de echilibrată şi promite să ofere un spectacol sportiv de un bun nivel tehnic.

(Agerpres)

După deschiderea scorului de către echipa noastră

Vizita tovarăşului Louis Saillant

Sîmbătă a sosit la Bucureşti Louis Saillant, secretar general al Federaţiei Sindicale Mondiale, care în drum spre Sofia, unde urmează să participe la Sesiunea Consiliului General al F.S.M., va face o scurtă vizită în ţara noastră.

La sosire în Gara de Nord au fost de faţă Constantin Drăgan, preşedintele Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România, membri ai conducerii sindicatelor din ţara noastră.

(Agerpres)

ACTUALITATEA

Vizitele delegaţiei de partid şi guvernamentale a Republicii Guineea

Vicepreşedintele Consiliului de Miniştri al Republicii Socialiste România, Petre Blajovici, a primit sîmbătă dimineaţă delegaţia de partid şi guvernamentală a Republicii Guineea, condusă de Diakite Moussa, membru al Biroului Politic Naţional al Partidului Democratic din Guineea, ministrul comerţului exterior şi al băncilor.

La întrevedere, care a decurs într-o atmosferă cordială, au luat parte Gheorghe Cioară, Mihai Marinescu, Nicolae Giosan, miniştri, membri ai conducerii unor ministere.

★

Sîmbătă dimineaţa, delegaţia de partid şi guvernamentală a Republicii Guineea, condusă de Diakite Moussa, membru al Biroului Politic Naţional al Partidului Democratic din Guineea, ministrul comerţului exterior şi al băncilor, a depus o coroană de flori la Monumentul Eroilor Luptei pentru Libertatea Poporului şi a Patriei, pentru Socialism.

La solemnitate au luat parte Ion Cosma, membru al C.C. al P.C.R. şi al Consiliului de Stat, Nicolae Toader, adjunct de şef de secţie la C.C. al P.C.R. reprezentanţi ai Comitetului orăşenesc Bucureşti al P.C.R., Ministerului Comerţului Exterior şi Băncii Naţionale a Republicii Socialiste România, generali şi ofiţeri superiori.

★

În aceeaşi dimineaţă oaspeţii guineezi au făcut o vizită la Ministerul Comerţului Exterior, unde au fost primiţi de ministrul Gheorghe Cioară. La Ministerul Afacerilor Externe, membrii delegaţiei au fost întîmpinaţi de Mihai Marin şi Vasile Gliga, adjuncţi ai ministrului afacerilor externe.

(Agerpres)

Cu prilejul sărbătorii naţionale a Iugoslaviei

Cu prilejul sărbătorii naţionale a Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, vineri la amiază, ambasadorul R.S.F. Iugoslavia la Bucureşti, Iakşa Petrici, a oferit o recepţie.

Au participat : Emil Bodnaraş, prim vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, Vasile Vlad, şef de secţie la C.C. al P.C.R., Bucur Şchiopu, Adrian Dimitriu, Ştefan Bălan, Aurel Moga, miniştri, Ion Cosma, preşedintele Comitetului Executiv al Sfatului popular al Capitalei, membri ai C.C. al P.C.R., conducători ai unor instituţii centrale şi ai unor organizaţii obşteşti, generali şi ofiţeri superiori, oameni de ştiinţă şi cultură, ziarişti.

Au luat parte şefii unor misiuni diplomatice şi alţi membri ai corpului diplomatic.

LA CASA TINERETULUI DIN BELGRAD

Deşi ploaia de noiembrie continuă să cearnă deasupra capitalei iugoslave, totuşi animaţia de pe principalele bulevarde nu conteneşte de loc. Piaţa „Marx-Engels", scăldată în luminile neonului te întîmpină primitoare, după ce ai avut prilejul să cunoşti în drum Galeria de artă modernă, Galeria de fresce, Biblioteca naţională, Muzeul naţional şi Muzeul Oraşului.

Dar iată, în dreptul unui bloc masiv — construcţie meşteşugită din aluminiu şi sticlă — te opreşte fără să vrei o aglomeraţie formată numai din tineri. Primind concursul binevoitor al unuia dintre ei, dispus să ne traducă textul de pe un mare afiş prins la „intrare", constatăm că ne aflăm chiar la porţile Casei tineretului din Belgrad — „foarte cunoscută şi apreciată de tineri" — după cum ne asigură tînărul amfitrion.

Păşim înăuntru. O sală de primire decorată cu picturi murale de o reală frumuseţe ţine să te anunţe chiar dintr-un început că raţiunea existenţei casei este aceea de a-l sprijini pe tînăr în formarea gusturilor sale estetice, în folosirea interesantă şi plăcută a orelor libere. În centrul casei, o sală imensă de dans, luminată discret. Candelabre în formă de gigantice lalele filtrează lumini violacee, în timp ce sub ele 500 de băieţi şi fete dansează în ritmul orchestrei studenţeşti „Junior". Miroslav Citacovici, din conducerea Casei, ne explică o seamă de amănunte privitoare la funcţionarea acestei instituţii. Întrucît numărul tinerilor doritori de dans este extrem de mare, programul fiecărei zile cuprinde o după-amiază de dans. Simbătă şi duminică se dansează în două serii : primii 500 de tineri de la 3,30 la 7, ceilalţi, între 7,30 şi 11...

Surprindem o curiozitate : după fiecare minut de dans, indiferent în ce punct se află melodia, orchestra încetează să mai cînte şi toţi tinerii se opresc. După cîteva secunde, totul reîncepe pentru ca peste un alt minut să intervină aceeaşi pauză.

— În sală fiind mai cu seamă tineri de 16, 17 şi 18 ani,

Însemnări din Iugoslavia

după fiecare minut de dans introducem cîte 10 secunde pentru odihnă. Este vorba de un principiu medical valoros, întocmai ca cel respectat de alpinişti. De asemenea, după o oră şi jumătate de dans, intervine o pauză de jumătate de oră...

La o măsuţă aflată la balcon, unde adolescenţii pot bea diferite sucuri şi cafea, ne întreţinem cu cîţiva tineri. Vera Mateici, studentă în anul I la Institutul de filologie, ne relatează despre preocupările culturale din cadrul Casei. Există mai multe cercuri, fie de iniţiere artistică — se fac frecvent vizite la Muzeul naţional, Academia de arte, Pavilionul de arte „Cvijeta Zuzoric" — fie de creaţie. Echipa de teatru şi cea de dansuri a Casei au obţinut repetate succese prin programele prezentate chiar la Casă. Nikolici Bora, student la Electrotehnică, sportiv renumit — face parte din reprezentativa naţională de caiac-canoe — aminteşte excursiile organizate de Casă pentru cunoaşterea ţării, a frumuseţilor sale, a locurilor în care s-a dus lupta împotriva fascismului în timpul celui de al doilea război mondial.

— De altfel, aceeaşi animaţie există la Casă şi în timpul săptămînii — ţine să ne informeze Mira Bacalovici, muncitoare la o fabrică de ciocolată. În săptămîna trecută s-a desfăşurat un simpozion cu care prilej au fost prezentate printre alte figuri luminoase ale luptei popoarelor iugoslave împotriva fascismului şi cea a eroului popular Jikiţa Iovanovici-Spanet, al cărui bust a fost dezvelit nu de mult în Parcul eroilor din Valievo ; cu acelaşi prilej, au fost reamintite acţiunile elevilor şcolii din Virniacika Bania, care au căzut în lupta împotriva fascismului...

...O lumină puternică a pătruns în marea sală de dans. Este semnalul. Orchestra a încetat să răspindească în jur armonii. Este ora cînd 500 de tineri părăsesc Casa lor, lăsînd locul altor 500 care aşteaptă la intrare, acolo unde un mare afiş prezintă programul Casei pentru săptămîna viitoare.

...Ploaia continuă să se cearnă în timp ce sutele de tineri se răspindesc pe bulevarde...

CAROL ROMAN

(Urmare din pag. I)

Convorbiri despre eleganţă

Despre „gust" şi prost-gust

Paul Sava : Cine fabrică, la urma urmei, aceşti pantaloni albi, strîmţi pînă la genunchi şi largi jos ? De ce se vînd în comert ? Iată nişte întrebări al căror răspuns aş fi foarte curios să-l ştiu ?

Dan Bihoreanu : Sînt de acord cu Oroveanu : cred că numai o consecventă muncă de educare a gustului poate da rezultate. În domeniul acesta, punctele de contact şi influenţele sînt elemente puternice de care trebuie să se ţină seama. Ca şi de o anume înclinaţie spre extravagant, deci spre „originalitatea" căpătată la preţ minimal.

Paul Sava : S-au deschis cîteva magazine pentru adolescenţi. Dar ele n-au „specific". Sînt nişte magazine de confecţii ca oricare altele unde, cîteodată, găseşti şi numere mai mici.

De ce oare nu există în aceste magazine un specialist care să poată fi consultat ? De ce nu se îmbogăţeşte profilul lor ? De ce nu se organizează un raion cu expoziţie în care să fie expuse cravatele şi ciorapii care „merg" cu o anume stofă ? S-ar putea merge mai departe. S-ar putea organiza în aceste magazine expoziţii permanente cu prezentarea unei ţinute complete pentru diferitele împrejurări.

Ion Oroveanu : Cred că ideea aceasta ar merita să fie studiată cu seriozitate de către forurile competente, ţinînd seama de importanţa problemei. Căci comerţul nostru nu oferă la drept vorbind nici o formă de îndrumare a gustului tineretului. Iar aceasta ar fi (bine făcută) o formă concretă şi foarte eficientă de educare, de formare a gustului.

Adrian Vişan : În acest sens, ar fi necesar şi un apel către creatorii de modele ai caselor de modă şi mai ales ai fabricilor de confecţii. Să recunoaştem că tineretul, adolescenţii, sînt vitregiţi. Preocuparea pentru „moda" destinată lor este nesatisfăcătoare. Ar trebui create şi aici „serii mici", aşa cum s-a făcut în alte domenii, modele multe şi pline de fantezie. În magazine nu se găsesc astăzi confecţii pentru tineri, mai ales pentru băieţi, dacă facem abstracţie de cele cîteva modele „de serviciu" făcute pentru că în „colecţii" să fie şi „modă pentru adolescenţi".

Dan Bihoreanu : Apare evident că în acest domeniu atît de gingaş, creatorii de modele, fabricile producătoare, cooperaţia meşteşugărească şi comerţul au rămas în urma necesităţilor şi că nu răspund corespunzător cererilor justificate ale unui mare număr de potenţiali solicitatori. În concertul general al celor care-şi pun cu tot mai multă grijă şi dragoste problemele tineretului, sectoarele acestea sînt aproape absente.

Eleganţa şi uniformele şcolare

Cornelia Floroiu : Şi e foarte rău. Marea majoritate, uriaşa majoritate, a tineretului respinge exagerările vestimentare. Dar tinerii vor să se îmbrace frumos, cu gust. La 16—17 ani ieşirea la un spectacol sau la plimbare este un mic eveniment. Ar trebui ca tovarăşii care se ocupă de aceste probleme să vadă o faţă pregătindu-se să „ieşă", s-o vadă cum îşi aranjează fiecare amănunt al ţinutei ; cu ce grijă, cu ce atenţie.

Ion Coţofană : Eu cunosc bine tineretul şcolar. Adevărul este că tinerii vor să fie îmbrăcaţi frumos, elegant. Sînt unii care ajung la caricaturi de eleganţă, la exagerări de prost gust, tocmai din dorinţa aceasta, care este legitimă, dar care este neîndrumată. Ce spunem noi, în ceea ce-i priveşte pe elevi, prostului gust, care tentează cu un fular foarte colorat, cu un pulover „fantezi", cu o croială mai „originală" ? Răspunzînd, aş vrea să deschid o mare problemă : uniformele şcolare. Asta opunem noi. Actualele uniforme şcolare sînt urîte. Ele sînt făcute în aşa fel încît elevii ne spun că nu pot purta astfel de uniforme pe stradă, în afară de cazul cînd merg la şcoală. Un elev, fiu de muncitor, îmi spune că tatăl său lucrează la fabrică în salopetă, dar că la teatru se schimbă şi poartă un costum închis şi cămaşă albă. În consecinţă, i se pare că nici el nu trebuie să meargă la plimbare cu uniforma. Din nefericire, cinstit vorbind, elevul avea putină dreptate. În afară de faptul că uniforma e urîtă, cu o croială necorespunzătoare, ea e făcută dintr-un material prost care se scămosează, se calcă greu şi care spălat sau curăţat o dată, devine cîrpă.

Cornelia Floroiu : Aici e adevărat că există şi un alt aspect : preţul uniformelor. Ele sînt astăzi relativ ieftine. Făcute dintr-un material mai bun, ele ar costa probabil mai scump.

Ion Coţofană : Dar priviţi elevii veniţi la o acţiune organizată, de pildă, simbătă seara. Au o cămaşă albă bună sau foarte bună, o cravată frumoasă, o ţinută îngrijită. Uniformele proaspăt şi inutil călcate, „atîrnă" însă pe ei ca nişte pături. Un părinte îmi spunea : copiii primesc acum manuale şcolare gratuit, nu plătesc nici un fel de taxe şi noi nu mai avem nici un fel de griji băneşti cu liceul. Haine „bune" tot le facem, că dacă poartă numai uniformele le trebuie douătrei pe an. Şi părinţii propun chiar ei ca uniformele să fie făcute dintr-o stofă mai bună şi mai rezistentă. Şi să fie mai frumos lucrate. Noi am dori ca elevii să poarte uniforma cu mîndrie şi cu plăcere.

Dan Bihoreanu : Aici trebuie, după părerea mea, să ţinem seama de un complex de factori care acţionează mult mai larg. Eu am fost elev al Colegiului N. Bălcescu din Craiova, şi alături de mii de foşti elevi ai lui, am purtat cu mîndrie uniforma liceului. Ştiam că liceul meu se cheamă „colegiu" pentru că are peste 100 de ani de existenţă. Pe uşa clasei mele era o inscripţie : „În această clasă a învăţat Nicolae Titulescu". Ştiam că în tabloul lui Aman : „Hora Unirii" la Craiova clădirea din fund era clădirea liceului meu ai cărui elevi au fost prezenţi la toate marile acte istorice. Uniforma reprezenta pentru mine romantismul acestor tradiţii, ea satisfăcea nişte valenţe romantice ale vîrstei.

Paul Sava : Îmi aduc şi eu aminte de o întîmplare din anii liceului. La trecerea în „cursul superior" pe banda şepcii se punea o bentiţă pe care n-o aveau cei din „inferior". Îmi amintesc că am alergat în tot oraşul să mi-o cumpăr încă înainte de „capacitate" şi că abia am aşteptat vacanţa, tocmai vacanţa, ca să pot purta uniforma cu însemnele de elev de „curs superior".

Ion Oroveanu : Eu pledez pentru o uniformă, diferenţiată pe şcoli, dar contemporană. Sînt de altfel foarte multe şcoli noi, înfiinţate foarte recent.

Paul Sava : Orice şcoală are tradiţie. Uniforma este o parte a acestei tradiţii. O uniformă nouă se va integra noii tradiţii, dacă mă pot exprima aşa, a unei şcoli noi. Dar mi se pare clar că e necesar să gîndim uniforma elevilor sub acest unghi. Altminteri ea va fi în continuare o „haină de lucru", cu toate concluziile nedorite ce decurg din aceasta. Tendinţa de a îmbrăca toţi elevii de la toate şcolile, în acelaşi fel nu ţine seama de „criza de personalitate" atît de specifică adolescentului.

Ion Oroveanu : Cunosc un număr de oameni competenţi care s-ar antrena cu plăcere într-o acţiune menită să ducă la crearea unor uniforme frumoase, contemporane, elegante. Aş fi gata să vă asigur că se pot crea uniforme atît de frumoase încît să existe tentaţia de a fi purtate chiar de către ne-elevi. Se pot găsi rezolvări ingenioase pentru diferenţierea pe şcoli şi cicluri, de la culoare pînă la utilizarea unor ecusoane bine gîndite şi realizate. Pledez pentru nişte culori vii, tinereşti, pentru armonii optimiste, pentru croieli frumoase care să atragă şi să oblige. Căci nu e nici o exagerare în afirmaţia că deşi „nu haina face pe om", haina impune o anumită ţinută morală.

Noua şcoală din microraionul Gheorghieni din Cluj

PROCES REBUTURILOR

(Urmare din pag. I)

luna octombrie. **În total : 63 100 mp.**

În sfîrşit, BONIFICAŢIILE. Coeficientul admis — 0,2 la sută. Realizările sînt, şi de această dată, mai mari : 0,44, 0,45 respectiv 0,39 la sută, în ordine pe cele trei trimestre, şi 0,35 la sută pe luna octombrie. **Însumat, aceasta înseamnă aproape 18 000 mp. ţesături.**

Vasăzică cuantumul economiilor realizate la preţul de cost şi, evident, beneficiile întreprinderii, au fost diminuate de volumul refuzurilor, cupoanelor şi bonificaţiilor cu cîteva milioane.

Care sînt sursele de alimentare ale acestor păgubitori ? Ce înfăţişare au ele ? „Martori" audiaţi ne-au indicat drept cauze ale acestei situaţii următoarele surse :

● Nerespectarea tehnologiei în toate fazele procesului de producţie.

● Asistenţa tehnică necorespunzătoare din partea unor maiştri şi ajutori de maiştri.

● Slaba calificare a unor muncitori — în special în secţiile de ţesătorie şi finisaj.

● Calitatea necorespunzătoare a firelor livrate de diversele întreprinderi furnizoare.

Cauzele — după cum lesne se poate observa — au fost numite. Să vedem însă cum acţionează fiecare dintre ele asupra refuzurilor, cupoanelor şi bonificaţiilor.

— „Procesele verbale întocmite pentru refuzuri — ne spunea tovarăşa Ghizela Vlad, adjunctul serviciului C.T.C. — indică aproape cu regularitate următoarele obiecţii ale beneficiarilor : „Fire lipsă în ţesături : fire groase şi fire neuniforme ; fire torsionate şi cu rezistenţa slabă ; pete de ulei şi blende. Aceste defecte sînt generate de una şi aceeaşi sursă : nerespectarea tehnologiei de fabricaţie".

Specialiştii fabricii sînt de părere că 99 la sută din aceste defecte pot fi evitate dacă se respectă riguros procesul tehnologic. De acord ! Dar cine anume dacă nu dînşii trebuie să vegheze la respectarea tehnologiei de fabricaţie ? Cu simpla recunoaştere a posibilităţilor de evitare a cauzelor care generează rebuturile, fără a acţiona prompt şi permanent, fără a căuta soluţiile optime pentru înlăturarea lor, nu se micşorează procentul de refuzuri, cupoane şi bonificaţii...

— Fabrica noastră a fost înzestrată în ultimul timp cu utilaje noi, complexe — preciza tovarăşa Elisabeta Irimia, secretara comitetului de partid. Pentru pregătirea muncitorilor s-au depus eforturi şi s-au obţinut unele rezultate bune. Dar aceste utilaje au nevoie de o bună întreţinere ; or, noi am dus şi ducem lipsă de lăcătuşi şi ajutori de maiştri cu înaltă calificare. Multe defecte apar în ţesătorii şi din cauza nereglării corecte a războaielor, a superficialităţii unor reparaţii, ca să nu mai vorbim de faptul că sînt situaţii cînd muncitoarele nu au la cine apela, din lipsă de lăcătuşi pentru efectuarea anumitor remedieri.

Pentru întreprinderea „Partizanul roşu" problema este foarte acută. Abia 40 la sută din maiştri şi ajutorii de maiştri au pregătirea necesară funcţiei pe care o exercită, ceilalţi au fost promovaţi pe baza experienţei în muncă. **Propunem spre studiu, pentru rezolvarea problemei, o soluţie foarte simplă. Pe lîngă întreprindere funcţionează o şcoală profesională. Există deci profesori de specialitate cu experienţă. Nu ar fi bine să se înfiinţeze, pe lîngă şcoala profesională, o secţie serală pentru maiştri şi ajutori de maiştri ?**

Am ajuns de fapt la cauza cu cea mai mare rază de acţiune **perfecţionarea calificării muncitorilor.** Procesul nostru constată în această privinţă o mare inconsecvenţă din partea conducerii întreprinderii. Anul trecut, într-o situaţie similară, întreprinderea a trecut la măsuri radicale de şcolarizare, de perfecţionare a calificării a peste 1 000 de muncitori cu pregătire profesională mai scăzută. Şi rezultatele s-au văzut : refuzurile au început să scadă considerabil. **Să fi considerat conducerea întreprinderii rezolvate toate problemele legate de pregătirea profesională a muncitorilor ? Se pare că da, din moment ce anul acesta nu s-a mai întreprins aproape nimic în acest scop. Şi asta în timp ce producţia fabricii s-a diversificat, modelele noi avînd tehnologii mai pretenţioase etc.** Şi iată cum secţiile preparaţie ţesătorie, ţesătorie şi finisaj plătesc — şi o dată cu ele fabrica — un „tribut" scump inconsecvenţei în ridicarea calificării.

Mergînd pe firul cauzelor am ajuns la... CALITATEA FIRELOR. Sînt doi învinuiţi : 1. Filatura proprie pentru calitatea firelor cardate, (deci din nou calificare, asistenţă tehnică disciplină etc.). 2. Fabrica de lînă pieptănată Bucureşti pentru firele necorespunzătoare livrate. Ce scrie pe „actul de acuzare" ? Citim doar pentru ultimul semestru : **„flameuri (îngroşări netoarse) la firele 45/1 ; neîncadrări în mostra omologată la firele 40/1 ; fire cu melanjare neuniformă (cînd ne aflam la Braşov tovarăşul inginer şef al fabricii furnizoare era aici pentru a „îndulci" pretenţiile beneficiarului).** Aşadar, semnal de alarmă şi la Braşov şi la Bucureşti !

Procesul se încheie aici. Sentinţa este, din nou, optimistă: întreprinderea are posibilităţi certe să acţioneze asupra reducerii procentului de refuzuri, cupoane şi bonificaţii. Existenţa lor invită, în continuare, la acţiuni concrete. Atît conducerea întreprinderii şi comitetul U.T.C. (care manifestă o slabă preocupare pentru dezvoltarea la tineri a pasiunii pentru a se pregăti mai bine şi pentru a munci mai bine) cît şi factorii externi, vinovaţi şi ei de dimensiunile refuzurilor la fabrica „Partizanul roşu" — Braşov.

Seminarul naţional ştiinţific studenţesc

Între 26—28 noiembrie, Institutul de ştiinţe economice „V. I. Lenin" şi cel de petrol, gaze şi geologie, din Capitală, găzduiesc a patra ediţie a Seminarului naţional ştiinţific studenţesc, organizat de Ministerul Învăţămîntului şi Uniunea Asociaţiilor Studenţilor din România. Lucrările acestuia oglindesc contribuţia cercurilor ştiinţifice studenţeşti la rezolvarea unor probleme practice cu privire la coordonarea şi planificarea economiei, geologiei, petrol şi mine.

În cadrul unei manifestări asemănătoare, la Universitatea „Alexandru Ioan Cuza" din Iaşi se vor întîlni — la începutul lunii decembrie — tineri care studiază limba română. Concomitent, în centrul universitar Timişoara se va desfăşura seminarul consacrat selecţiei şi ameliorării animalelor, la care vor participa studenţii facultăţilor de medicină veterinară ale institutelor agronomice.

(Agerpres)

TELEVIZIUNE

DUMINICĂ 27 NOIEMBRIE 1966

8,30 — Ora exactă. Cum va fi vremea ? 8,32 — Pentru noi, femeile ! 9,15 — Emisiune pentru copii şi tineretul şcolar : 10,30 — Emisiunea pentru sate : 12,00 — Concert simfonic (transmisiune din Studioul de concerte al Radioteleviziunii a părţii a doua a concertului orchestrei simfonice a Filarmonicii de Stat „George Enescu". Dirijor : Ghenadi Rojdestvenski (U.R.S.S.) : În program : „Simfonia fantastică" de Hector Berlioz : 14,30 — Rugbi România—Franţa — transmisiune de la Stadionul Republicii : 16,30 — Cupa campionilor europeni la polo pe apă . Dinamo Bucureşti—Pro Recco-Genova (transmisiune de la Sala Floreasca) : 18,00 — Magazin... duminical : 19,00 Telejurnalul de seară ; 19,20 — „T.V.-III" ; 19,50 — Documente de piatră : „Adamclisi" : 20,10 — Ansamblul de cîtece şi dansuri „Ciocîrlia" ; 21,00 — Micro-varietăţi ; 22,00 — Vînătoare de sturioni (film realizat de Studioul de Televiziune Bucureşti) ; 22,40 — Telesport ; 23,00 — Telejurnalul de noapte.

ZILNIC ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări comentarii ● Ştiri însemnări

DE PESTE HOTARE

COMUNICAT COMUN

cu privire la vizita preşedintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, în Republica Arabă Unită

(Urmare din pag. 1)

ţări independente şi alte ţări în curs de dezvoltare depun eforturi hotărîte pentru a-şi apăra independenţa naţională împotriva presiunilor şi intervenţiei colonialiste şi neocolonialiste.

Cele două părţi au examinat situaţia din Asia de Sud-Est creată în urma agresiunii împotriva poporului din Vietnam şi grava ameninţare pe care aceasta o reprezintă pentru pacea internaţională. Ele cer cu hotărîre încetarea imediată, necondiţionată şi definitivă a bombardamentelor împotriva Republicii Democrate Vietnam. Cele două părţi sînt convinse că poporul din Vietnam, a cărui luptă eroică a cîştigat simpatia şi admiraţia tuturor popoarelor, trebuie lăsat să-şi exercite dreptul inalienabil de a-şi hotărî, fără amestec din afară, propriul său viitor. În legătură cu aceasta, părţile cer retragerea trupelor străine intervenţioniste din Vietnamul de sud şi aplicarea strictă a acordurilor de la Geneva din 1954.

Cele două părţi au examinat, de asemenea, situaţia din Africa şi Orientul Mijlociu. Ele condamnă agresiunea comisă de forţele colonialismului şi rasismului împotriva popoarelor din Africa de Sud, Africa de Sud-Vest, Rhodesia de Sud, Angola, Mozambic, Guineea zisă portugheză, Aden şi protectoratele din Aden şi Oman. Ele îşi reafirmă sprijinul faţă de lupta dreaptă a acestor popoare pentru obţinerea libertăţii şi exercitarea dreptului lor sfînt de a-şi hotărî singure soarta.

Ele sprijină pe deplin lupta arabilor palestinieni pentru realizarea drepturilor lor legitime în conformitate cu Carta O.N.U.

Cei doi preşedinţi şi-au manifestat convingerea că unirea şi mobilizarea tuturor forţelor iubitoare de pace din lumea întreagă vor pune capăt, în mod inevitabil, politicii imperialiste, dominaţiei şi exploatării coloniale.

Partea română şi-a exprimat deplina solidaritate faţă de aspiraţiile popoarelor din Africa şi a subliniat rolul Organizaţiei Unităţii Africane în promovarea colaborării între statele africane şi intensificarea eforturilor lor pentru apărarea independenţei naţionale.

Cele două părţi şi-au exprimat convingerea că singura bază sănătoasă a relaţiilor dintre ţări şi popoare o constituie respectarea principiilor suveranităţii şi independenţei naţionale, neamestecului în treburile interne ale altor state, a dreptului fiecărui popor de a-şi hotărî singur soarta şi de a-şi alege modul de viaţă potrivit propriei sale voinţe, precum şi alte principii ale coexistenţei paşnice.

În cadrul convorbirilor, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România şi preşedintele Republicii Arabe Unite au examinat aspecte ale problemei dezarmării.

În legătură cu aceasta, ei au subliniat primejdia gravă pe care o reprezintă pentru omenire intensificarea cursei înarmărilor nucleare.

Părţile cer adoptarea urgentă de măsuri care să ducă la eliminarea completă a pericolului nuclear. O măsură esenţială în realizarea acestui obiectiv vital o constituie interzicerea armelor nucleare şi distrugerea stocurilor existente.

Părţile au subliniat necesitatea încheierii unui tratat de neproliferare a armelor nucleare, însă ele consideră că un astfel de tratat trebuie să conţină un echilibru reciproc acceptabil de responsabilităţi şi obligaţii între ţările nucleare şi nenucleare.

În timpul întrevederilor, preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România şi preşedintele Republicii Arabe Unite au discutat, de asemenea, aspecte ale situaţiei din Europa. În acest cadru, partea română a informat partea egipteană despre punctul său de vedere în legătură cu securitatea europeană şi eforturile pe care le depune în vederea creării unui climat de încredere şi cooperare între statele din acest continent.

Cele două părţi au evidenţiat importanţa întăririi rolului şi eficacităţii O.N.U. în promovarea colaborării internaţionale şi menţinerea păcii în lume. Pentru aceasta, Organizaţia Naţiunilor Unite trebuie să reflecte cu fidelitate realităţile lumii contemporane. Părţile cer în această privinţă restabilirea imediată a drepturilor legitime ale Republicii Populare Chineze la O.N.U. şi în alte organizaţii internaţionale.

Cele două părţi au examinat aspecte ale progresului ţărilor în curs de dezvoltare, au subliniat importanţa eforturilor depuse în vederea ridicării nivelului economic şi social al popoarelor din aceste ţări şi necesitatea înfăptuirii depline a rezoluţiilor Conferinţei O.N.U. pentru comerţ şi dezvoltare. Subliniind însemnătatea colaborării dintre ţările dezvoltate şi cele în curs de dezvoltare, părţile şi-au exprimat convingerea că pacea mondială şi progresul nu pot fi asigurate atîta timp cît discrepanţa dintre ţările în curs de dezvoltare şi cele dezvoltate se lărgeşte.

Referindu-se la rolul de seamă al contactelor directe dintre state, cei doi preşedinţi au subliniat cu deosebită satisfacţie atmosfera prietenească şi rezultatele pozitive ale convorbirilor avute.

Preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Chivu Stoica, şi-a exprimat înalta apreciere faţă de primirea călduroasă şi prietenească ce i-a fost rezervată lui şi persoanelor care l-au însoţit în cursul vizitei în Republica Arabă Unită.

Preşedintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România a adresat preşedintelui Republicii Arabe Unite, Gamal Abdel Nasser, invitaţia de a vizita Republica Socialistă România. Invitaţia a fost acceptată cu plăcere.

R. D. Germană: La întreprinderea de utilaj electric „Sachsen" din Dresda

Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat o rezoluţie privind

„Suveranitatea permanentă a statelor asupra resurselor lor naturale"

NEW YORK 28 — Trimisul special Agerpres, Nicolae Ionescu, transmite: Adunarea Generală a O.N.U. a adoptat vineri după-amiază, la recomandarea Comitetului economic şi financiar, rezoluţia cu privire la „suveranitatea permanentă a statelor asupra resurselor lor naturale". Acest document reafirmă dreptul imuabil al tuturor statelor de a-şi exercita suveranitatea permanentă asupra resurselor naturale în interesul dezvoltării lor naţionale şi subliniază faptul că resursele naturale ale ţărilor în curs de dezvoltare constituie baza dezvoltării lor economice, în general, şi a progresului lor industrial, în special. Rezoluţia subliniază necesitatea de a se asigura ţărilor în curs de dezvoltare posibilitatea de a exploata şi comercializa de unele resursele lor naturale şi de a-şi exercita astfel libertatea de alegere în diversele domenii legate de utilizarea acestor resurse în condiţiile cele mai favorabile.

Participanţii la lucrările Comitetului politic au continuat examinarea problemei „eliminării bazelor militare străine din ţările Asiei, Africii şi Americii Latine". În legătură cu aceasta, a fost prezentat un proiect de rezoluţie de către delegaţia Uniunii Sovietice — în care „se cere statelor care au baze militare în ţările independente sau teritoriile dependente din Asia, Africa şi America Latină să desfiinţeze neîntîrziat aceste baze şi să nu stabilească altele nicăieri altele". De asemenea, se cere secretarului general „să urmărească îndeplinirea prevederilor acestei rezoluţii şi să prezinte un raport despre rezultatele îndeplinirii ei celei de-a 22-a sesiuni a Adunării Generale".

Comitetul pentru teritoriile sub tutelă şi nesuitonome care examinează situaţia coloniilor portugheze din Africa a ascultat declaraţiile purtătorului de cuvînt al populaţiei africane din Angola, Mozambic şi Guineea Portugheză, Mario de Andrade.

Criza rhodesiană

Încă un ultimatum?

Criza rhodesiană intră în prezent într-una din fazele sale critice, după părerea a numeroşi observatori, chiar decisivă.

Ministrul britanic pentru relaţiile cu Commonwealthul, Herbert Bowden, care a sosit vineri la Salisbury, va adresa reprezentanţilor regimului rhodesian un ultimatum. Acestea se vor afla în faţa următoarelor dileme: ori vor reveni la ceea ce se cheamă legalitate prin transferarea puterii guvernatorului britanic, sir Humphrey Gibbes, ori se vor pregăti să facă faţă — e drept nu chiar atît de grea — cunoscutelor sancţiuni economice selective obligatorii pe care guvernul britanic le va solicita Organizaţiei Naţiunilor Unite.

Surse informate anunţă că Herbert Bodwen nu este însărcinat să negocieze cu regimul lui Smith, ci pur şi simplu să-i pună, aşa cum s-a anunţat, „în faţa răspunderilor".

Se crede că în cazul cînd rasiştii rhodesieni acceptă să pună capăt rebeliunii, guvernul britanic ar dori imediat instituirea unei noi administraţii încredinţate, după toate probabilităţile, tot lui Ian Smith. Cu alte cuvinte, în ochii Marii Britanii guvernul rasist rhodesian nu va mai fi în astfel de împrejurări considerat ilegal.

Sărbătoarea poporului albanez

Se împlinesc 22 de ani de la evenimentul memorabil din istoria poporului albanez — eliberarea patriei sale de sub jugul fascist. Marcînd realizarea celor mai înalte aspiraţii spre libertate ale acestui popor, începutul unei ere noi în viaţa şi destinele Albaniei, victoria cucerită la 29 noiembrie 1944 a constituit încununarea luptelor sale pline de sacrificii duse de-a lungul vremurilor împotriva stăpînirii otomane şi a cotropitorilor străini, a feudalilor şi burgheziei autohtone.

În anii puterii populare Albania a cunoscut importante transformări înnoitoare, oamenii muncii au obţinut realizări de seamă în dezvoltarea economiei şi culturii patriei lor. Au fost create noi ramuri industriale, s-au construit numeroase fabrici şi uzine moderne. Cel de-al treilea plan cincinal, încheiat la sfîrşitul anului trecut, a marcat noi succese în construcţia socialistă.

La sate au fost dobîndite însemnate realizări. Transformarea socialistă a agriculturii, continua ei înzestrare tehnică a dus an de an la sporirea producţiei agricole.

O dezvoltare deosebită au cunoscut-o arta şi cultura.

Cel de-al IV-lea cincinal, elaborat de Congresul al V-lea al Partidului Muncii din Albania, prevede ca în 1970, producţia industrială globală să fie cu 50—54 la sută mai mare decît în 1965, iar cea agricolă — cu 41—46 la sută. Venitul naţional va creşte cu 45—50 la sută. Se prevede, de asemenea, dezvoltarea celorlalte sectoare ale vieţii sociale, — avîntul învăţămîntului, ştiinţei, culturii, ridicarea nivelului de trai material şi spiritual al poporului.

Poporul român urmăreşte cu bucurie realizările oamenilor muncii din Albania în dezvoltarea economiei şi culturii, în înflorirea patriei lor. Relaţiile dintre Republica Socialistă România şi Republica Populară Albania sînt aşezate pe temelia trainică a internaţionalismului socialist şi întrajutorării tovărăşeşti, pe temelia principiilor suveranităţii şi independenţei naţionale, egalităţii în drepturi, neamestecului în treburile interne, avantajului reciproc.

Colaborarea în domeniul economic, cultural şi tehnico-ştiinţific dintre ţările noastre reprezintă o contribuţie de seamă la întărirea continuă a prieteniei dintre popoarele român şi albanez. Cu prilejul sărbătorii naţionale a Republicii Populare Albania, poporul român, tineretul nostru, urează poporului şi tineretului albanez noi succese în activitatea sa creatoare consacrată cauzei construcţiei socialiste.

Pe porţile şcolilor...

Priveam mai multe imagini pe care obiectivul fotografic le-a surprins la Tirana: clădiri universitare, tineri în laboratoare, chipuri vesele de băieţi şi fete aflaţi la vîrsta visurilor înaripate. O explicaţie laconică amintea că Universitatea din Tirana, care nu are decît nouă ani de existenţă, a fost absolvită de 6 100 tineri, cadre valoroase pentru economia şi cultura albaneză.

Am asociat această cifră cu alta pe care am întîlnit-o în coloanele unui ziar din Tirana: 388. Aceasta era, în 1938, numărul specialiştilor cu studii superioare de care dispunea Albania şi toţi, absolut toţi, obţinuseră diplomele lor în străinătate. Între cele două cifre există o distanţă impresionantă care exprimă elocvent profundele prefaceri care s-au petrecut în Albania în anii socialismului.

Porţile şcolilor s-au deschis larg. Nu-i o simplă figură de stil, ci o realitate a vieţii albaneze. Această ţară cu peisaje încîntătoare, cu frumuseţi dăruite de natură şi îmbogăţite de hărnicia oamenilor, număra în perioada antebelică, la capitolul analfabeţi 85 la sută din populaţia ţării. Dar în puţini ani, ştiinţa de carte a pătruns pînă în cele mai îndepărtate cătune de munte, în fiecare casă, în fiecare familie. După două decenii, analfabetismul există doar în amintirile vîrstnicilor.

Albania anului 1938 poseda doar 529 şcoli cu 30 500 elevi. Pe atunci, învăţătura era socotită un lux care nu se afla la îndemîna oricui. Dar la începutul acestei toamne, cînd ceasurile vacanţei s-au stins, iar şcolile şi-au primit zgomotoşii lor locatari, 446 000 elevi şi studenţi au umplut sălile de clasă şi amfiteatrele. Numai la sate şi-au deschis porţile 3297 şcoli de diferite grade. Tirana numără 58 000 elevi şi studenţi. O mîndrie a capitalei o reprezintă Universitatea de Stat. Cu nouă ani în urmă, în sălile acestui lăcaş de cultură se găseau 1 500 tineri dornici să devină profesori, medici, ingineri, artişti. Mulţi din ei şi-au văzut visul împlinit. În prezent, Universitatea din Tirana are peste 4 000 de studenţi — specialişti care mîine, după absolvirea cursurilor, se vor îndrepta către toate colţurile ţării, acolo unde este nevoie de cunoştinţele şi entuziasmul lor.

Vizitatorii Albaniei, remarcă progresele şcolii de toate cu cei cinci ani precedenţi) se vor pregăti cu 40 la sută mai multe cadre cu studii secundare şi cu 66 la sută mai mulţi specialişti cu pregătire superioară. Reţeaua instituţiilor de învăţămînt se va îmbogăţi cu încă 200 şcoli noi. Se intenţionează, totodată, continuarea strădaniei de a mări numărul instituţiilor de cultură. Pe lista obiectivelor prevăzute de cincinal se găsesc teatre, cinematografe, biblioteci, case de cultură.

Într-un laborator al Institutului Superior de Agricultură

gradele, ampla răspîndire a reţelei de învăţămînt. De altfel, paralel cu dezvoltarea învăţămîntului se constată o pătrundere largă a culturii, cu deosebire în mediul rural. La sate funcţionează peste 1 400 case de cultură şi cluburi înzestrate cu săli de cinematograf, biblioteci etc.

Din cifrele publicate de presa albaneză reiese că în 1970 numărul elevilor şi studenţilor va fi de 542 000. În perioada acestui cincinal (comparativ

Drumul spre învăţămînt şi cultură este larg deschis tineretului albanez. Cifrele pe care le-am amintit demonstrează convingător remarcabilele progrese realizate într-o perioadă scurtă, în această ţară care a avut de înlăturat o grea moştenire.

Îmi revin în minte fotografiile din viaţa universitară. Chipurile optimiste ale tinerilor mărturiseau bucuria de a învăţa.

P. NICOARĂ

pe scurt

PRIMA UNIVERSITATE DIN KUWEIT

● LA KUWEIT va avea loc duminică inaugurarea primei universităţi a acestei ţări. Secretarul general al universităţii, Anwar al-Nouri, a făcut cunoscut că pentru acest prim an de învăţămînt s-au înscris 420 de tineri şi tinere din Kuweit şi din alte ţări arabe. El a menţionat, de asemenea, că profesorilor vor fi susţinute de un număr de 30 de profesori din R.A.U., Siria şi Marea Britanie.

● PESTE un milion şi jumătate de cetăţeni italieni se vor prezenta duminică în faţa urnelor pentru alegerea noilor administraţii comunale şi provinciale din 330 de centre, printre care figurează şi trei reşedinţe de provincii: Triest, Ravenna şi Massacarrara. Deşi cu caracter local, aceste alegeri au o semnificaţie politică importantă. La această confruntare electorală se prezintă pentru prima oară noul partid socialist unificat. În plus, confruntarea este menită să indice, cel puţin în anumite centre, în ce măsură se va reuşi alcătuirea unor consilii comunale, care să reflecte şi pe plan local coaliţia de centru-stînga.

PRIMUL ministru britanic Harold Wilson, va amîna preconizatul său turneu în capitalele celor şase ţări membre ale C.E.E. pentru a sonda perspectivele aderării Angliei la Piaţa comună. Surse diplomatice din Londra au declarat că Wilson va pleca în Europa în acest scop, cel mai devreme în luna ianuarie. Amînarea călătoriei lui Wilson a fost determinată de actualele preocupări în legătură cu criza rhodesiană, pe de o parte, şi de criza politică vest-germană, pe de altă parte.

● UNITĂŢI ale armatei coloniale portugheze din Mozambic au săvîrşit un atac asupra teritoriului Republicii Zambia, într-o regiune situată la frontiera cu colonia portugheză Mozambic. Acesta este al doilea atac lansat de trupele colonialiste asupra teritoriului Zambiei. La începutul acestui an, la frontiera dintre Zambia şi Mozambic s-a petrecut un incident asemănător, fapt care a determinat guvernul de la Lusaka să atragă atenţia Organizaţiei Naţiunilor Unite asupra acestor acţiuni agresive.

George Brown, ministrul Afacerilor Externe al Angliei, s-a înapoiat vineri la Londra, după vizita pe care a făcut-o în Uniunea Sovietică. Răspunzînd ziariştilor, George Brown a declarat că a avut cu conducătorii sovietici convorbiri sincere, în timpul cărora au fost examinate amănunţit probleme internaţionale importante. George Brown şi-a exprimat satisfacţia faţă de buna primire care i s-a făcut în Uniunea Sovietică.

DEZVOLTAREA DEPARTAMENTELOR SAHARIENE

În oraşul Ouargla, centrul administrativ al departamentului Oasis, a avut loc o şedinţă a Consiliului de Miniştri algerian. Au fost examinate şi adoptate hotărîri privind dezvoltarea economică, culturală şi socială a departamentelor saheriene, în special a departamentului Oasis. În domeniul agriculturii, se preconizează efectuarea unei reforme agrare, prin care să se pună pămînturile la dispoziţia ţăranilor, rezervînd însă statului, dreptul de proprietate asupra acestora. Va fi pus, de asemenea, în aplicare un plan de extindere a sistemului de irigaţii şi de construcţii hidrotehnice pentru alimentarea cu apă a plantaţiilor.

● DUPĂ CUM anunţă agenţia V.N.A., la 23 noiembrie, unităţi ale Armatei Populare Vietnameze din portul Haifong au doborît unul din cele două avioane americane, care au întreprins raiduri în această zonă. Acesta este cel de-al 1 560-lea avion american doborît pînă în prezent pe teritoriul R.D. Vietnam.

Va dispare „Radio — 390"?

Ca urmare a unei hotărîri judecătoreşti pronunţate vineri la Londra, staţia-pirat „Radio-390" va trebui să-şi înceteze emisiunile. Acţiunea împotriva staţiei a fost deschisă de Ministerul britanic al poştelor. Se aşteaptă să fie deschise acţiuni judiciare şi împotriva altor două staţii-pirat „Radio-Scoţia", şi „Radio-City". Aceste trei staţii sînt instalate în estuarul Tamisei. Agenţia France Presse scrie însă că cele mai importante staţii-pirat — „Carolina de nord", „Carolina de sud", „Radio England" şi „Radio London" (aflîndu-se în afara apelor teritoriale ale Angliei) nu vor putea face obiectul unor sancţiuni juridice decît după adoptarea legii care preconizează pedeapsa cu închisoarea pentru oricare cetăţean britanic ce participă la difuzarea de emisiuni ilegale. Staţiile-pirat care sînt instalate de-a lungul coastelor Angliei difuzează în special muzică de jazz şi reclame comerciale. Se crede că emisiunile lor sînt audiate de aproximativ 25 milioane persoane. Activitatea acestora este ilegală întrucît se sustrag legilor fiscale britanice.

La 27 noiembrie cei peste 1 200 000 de alegători din Uruguay vor trebui să se decidă nu numai asupra candidaţilor la funcţiile de conducere din departamente şi pe plan superior la cele de stat, ci — elementul nr. 1 în dispută — să-şi rostească opiniile în cadrul unui referendum naţional care

prevede schimbarea „sistemului colegial" cu unul prezidenţial. În fruntea ţării se găseşte din 1951 un consiliu naţional de guvernămînt format din 9 membri aleşi din patru în patru ani, iar supremaţia şi-o dispută două partide rivale: Blanco care se găseşte la conducere în prezent şi Colorado. În ofida divergenţelor, cele

două partide au căzut de acord să sprijine reforma constituţională. Propaganda lor electorală a încercat să convingă opinia publică uruguayană că deficitul balanţei de plăţi a ţării, devalorizarea peso-ului, salariile scăzute, lipsurile de tot felul nu ar fi consecinţele practicilor politice, ci că ar proveni toate de la o formă de conducere nepotrivită, de la „sistemul colegial" de guvernare.

Renumele Uruguayului de „Elveţie a Americii Latine", datorat stabilităţii politice şi echilibrului economic de care s-a bucurat cu decenii în urmă, nu mai corespunde în zilele noastre realităţii din ţară. Se încearcă acum să se găsească o cale de ieşire din criză, de salvare a economiei ameninţată de datoriile uriaşe faţă de Statele Unite şi Fondul Monetar Internaţional, datorii care se ridică la mai mult de jumătate din valoarea exportului Uruguayului. Nu se ştie însă în ce măsură compromisul politic la care s-a ajuns va avea consecinţe pe plan economic, putînd stagna procesul inflaţionist din ţară. În orice caz, măsurile propuse, ineficace şi în detrimentul oamenilor muncii, se dovedesc a fi tot îngheţarea salariilor, suprimarea alocaţiilor de stat şi mărirea impozitului. Pentru punerea în aplicare a acestor măsuri, cercurile conducătoare au nevoie de o forţă executivă care să pareze revendicările sociale ale maselor. Aceasta este şi semnificaţia pactului încheiat în 1964 între partidele Blanco şi Colorado care au adoptat în prezent o poziţie comună.

După părerea cercurilor politice uruguayene, indiferent ce partid va cîştiga la alegeri, şi deci, din ce partid vor fi recrutaţi membrii guvernului, vor trebui depuse toate eforturile pentru redresarea economiei.

DOINA TOPOR

Disputa dintre Siria şi „Iraq Petroleum"

Autorităţile siriene au organizat o întîlnire cu ziariştii acreditaţi la Damasc pentru a-i informa asupra unor aspecte ale actualei dispute dintre guvernul Siriei şi compania Iraq Petroleum.

La conferinţa de presă au participat trei miniştri care au răspuns la întrebările ziariştilor, pentru a clarifica poziţia guvernului şi a pune capăt denaturărilor din presă. Cei trei miniştri au informat asistenţa că Iraq Petroleum Company se face vinovată faţă de guvernul şi poporul sirian de oarece „a exagerat cheltuielile reclamate de întreţinerea conductei petroliere pe teritoriul sirian în scopul obţinerii unor beneficii suplimentare" prin stabilirea unei cote scăzute a redevenţelor. Astfel, de pildă, conducerea companiei, a anunţat că lungimea conductei este de 800 mile (1 280 km) în loc de 550 mile (880 km), dintre care 300 mile (480 km) pe teritoriul Siriei. Scopul acestei mistificări apare clar: motivarea unor cheltuieli suplimentare de întreţinere şi, în consecinţă, scăderea redevenţelor pe care le plăteşte societatea, atît Irakului, cît şi Siriei. Lipsa de bună credinţă a companiei Iraq Petroleum a apărut şi atunci cînd s-a discutat problema personalului. Compania a pretins că o bună parte din muncitorii angajaţi de ea au devenit de prisos în urma ameliorării sistemului de pompare. Guvernul Siriei a respins categoric reglementarea problemei braţelor de muncă în spiritul dorit de Iraq Petroleum, anunţînd că în cazul în care nu vor mai putea fi reţinuţi o serie de muncitori, aceştia din urmă trebuie să primească retribuţii potrivit cererilor lor (80 la sută din salariul lunar).

Se pare însă că există o apropiere în ceea ce priveşte cota redevenţelor pe anul 1966. Iraq Petroleum a acceptat să sporească redevenţele către statul sirian la 145 milioane lire siriene, faţă de 103 milioane lire siriene în 1965 (creşterea este deci de 4 milioane lire sterline).

Conducerea companiei refuză însă să treacă la o revizuire a redevenţelor pe anii precedenţi, aşa cum a cerut, pe bună dreptate Siria, frustată ani de zile de sume importante.

Gestul celor doi tineri americani

Începînd de miercuri, în faţa Casei Albe, staţionează tînărul Larry Sigmund, care a declarat greva foamei pentru a-şi exprima simpatia faţă de „toţi oamenii din lume care suferă de nedreptate din partea altora, în special faţă de poporul vietnamez". Vineri, lui Sigmund i s-a alăturat tînăra Lesli Hamilton.

REDACŢIA ŞI ADMINISTRAŢIA: Bucureşti, Piaţa „Scînteii", Tel. 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii".